

Nepříjemné prebudenie

Ešte stále bolo vôkol nich všetko čierne. Čierno-čierne. Ale už nie také tiché.

Z času na čas bolo počuť zvuk kvapkania vody, ktorá dopadala na zem.

Nejaká ruka šmátrala Jupiterovi po pleci, krku, po líci až k očiam.

„Au!“ Jup si prstom zašiel do oka a páliho ho to.

„Otvorené... mám otvorené oči,“ zašepkal Jupiter. „A môžem pohybovať rukou.“ Napol svaly druhej ruky aj nôh a uľahčene si vydýchol.

Mohol sa hýbať. Jeho telo bolo meravé a narovnávanie preto bolestivé. Stavce a kĺby mu praskali. Jup ticho zastonal.

Znova a znova zatváral oči a doširoka ich otváral. Ale nedokázal nič rozoznať. Okolo nich zostala tma.

„Vicky? Nick?“ spýtal sa ticho do šera.

„Čo je?“ ozvalo sa sprava.

„Au!“ zastonala Vicky pred ním.

„Ste v poriadku?“ robil si starosti Jup.

Počul, ako sa aj ostatní dvaja s námahou vystierajú.

„Nič nevidím!“ nariekal Nick.

„Ja tiež nie!“ ozvala sa Vicky.

„Oslepli sme, či čo?“ spýtal sa Nick bojzливо.

„Kde je baterka?“ začal sa zaujímať Jup.

Nick šmátral rukami po zemi okolo seba. Chvíľu to trvalo, ale potom sa ozvalo cvaknutie baterky.

Uľahčene si vydýchli. Uvideli silný lúč svetla, takže neboli slepí.

„Aaaaa!“ vykrikoval Nick. Vo svetle baterky sa vynorilo čosi strašné.

Vo Vicky skrslo desivé podozrenie.

